

РЕШЕНИЕ

№ 91

гр. гр.Несебър, 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НЕСЕБЪР, VI-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на дванадесети март през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: Валери Вл. Събев

при участието на секретаря Мая Р. Деянова
като разглежда докладваното от Валери Вл. Събев Гражданско дело №
20232150100549 по описа за 2023 година

Предявени са:

1. иск с правно основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД за прогласяване нищожност поради
противоречие със законна на Договор за потребителски кредит „Стандарт“ № ***** от
07.03.2022г.

1.1. в условията на евентуалност на иска по пункт 1: **иск по чл. 26, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД** за
прогласяване на нищожност поради противоречие със закона на инкорпорираното в договора за
потребителски кредит споразумение за пакет допълнителни услуги към Договор за потребителски
кредит „Стандарт“ № ***** от 07.03.2022г.;

2. иск с правно основание чл. 55, ал. 1, изр. 1 ЗЗД - за сумата от 10 лв. – надплатена
главница по договора;

**3. иск с правно основание чл. 55, ал. 1, изр. 1 ЗЗД (след допуснатото изменение по чл.
214, ал. 1 ГПК с протоколно определение от 11.01.2024г.)** - за сумата от 779,09 лв. – платена по
закупения пакет от допълнителни услуги;

Ищецът А. А. Р. е предявил срещу ответника „*****“ ЕООД иск за прогласяване
нищожност поради противоречие със законна на Договор за потребителски кредит „Стандарт“ №
***** от 07.03.2022г., а в условията на евентуалност – за прогласяване нищожност на
договора в частта му, в която е сключено споразумение за допълнителни услуги. Предявени са и
искове по чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД – за присъждане на сумата от 10 лв. – надплатена главница по
договора и сумата от 779,09 лв. – платена по закупения пакет от допълнителни услуги. Ищецът
сочи, че договорът е недействителен на основание чл. 22 ЗПК, тъй като не е спазено изискването
на чл. 10, ал. 1 ЗПК относно шрифта на договора. Излага, че е допуснато и нарушение на чл. 11,
ал. 1, т. 9 от ЗПК. Навежда, че пакетът за допълнителни услуги има за цел да заобиколи
разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК. С тези доводи моли предявените искове да бъдат уважени.

Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК от ответника ***** ЕООД е подаден отговор, с който се твърди неоснователност на исквете. Излагат се подробни съображения срещу възражението за противоречие на договора с чл. 10, ал. 1 от ЗПК. Твърди се, че липсват нарушения на чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК. Обръща се внимание, че със споразумението за допълнителни услуги не е нарушен чл. 19, ал. 4 от ЗПК. Оспорват се осъдителните иски. От съда се иска да отхвърли предявените иски. Претендират се разноски. Отправя се възражение за прекомерност на разноските на другата страна.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

По предявения иск с правно основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД по отношение на Договор за потребителски кредит „Стандарт“ № ***** от 07.03.2022г.:

В доказателствена тежест на ищеца е да докаже, че посочената сделка - Договор за потребителски кредит „Стандарт“ № ***** от 07.03.2022г., е сключена, както и твърденията си, че противоречи на закона – чл. 10, ал. 1 ЗПК (т.е., че шрифтът в договора е различен от 12) и чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК.

По делото отделено като безспорно и се доказва, че между страните е сключен Договор за потребителски кредит „Стандарт“ № ***** от 07.03.2022г. (приложен като писмено доказателство към исковата молба – на л. 9 – л. 16 от делото). Във връзка с първото основание на предявения иск – противоречие с чл. 10, ал. 1 ЗПК по делото е изслушана и приета съдебно-техническа експертиза на вещото лице К. (на л. 70 – л. 75 от делото). От заключението на вещото лице, което не се оспорва от страните и се кредитира от съда като обективно, компетентно и безпристрастно, а и от разпита му в открито съдебно заседание от 07.11.2023г. (на л. 78 от делото) се установява, че от изследването на приложения към исковата молба договор и от анализа на изпратената от ответника сканирана бланка на такъв тип договори, генерирана от системата, може да се направи извод, че за съставяне на договора е използван шрифт с размер 12. Съдът кредитира заключението на вещото лице, като в съдебно заседание е обяснена подробно методологията на изследване – вкл. чрез сканиране на договора, приложен към исковата молба и изследване както на този договор, така и на изпратения от ответника образец. В случая е важно да се отбележи, че именно притежавания от ищеца екземпляр от договора е с шрифт с размер 12, поради което неговите права не са нарушени и е спазено изискването на чл. 10, ал. 1 ЗПК, а именно: договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт - не по-малък от 12, в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора. Липсва соченото в исковата молба нарушение на закона – чл. 10, ал. 1 ЗПК.

Съдът не констатира и другото соченото нарушение на закона във връзка с договора за потребителски кредит – на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК, а така също (при собствена служебна проверка) и други противоречия със закона, които да касаят договора в неговата цялост. Според чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК договорът за кредит трябва да съдържа лихвения процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент; ако при различни обстоятелства се прилагат различни лихвени проценти, тази информация се предоставя за всички приложими лихвени проценти. В договора, в раздел „параметри“ изрично е посочен

„годишен лихвен процент“ от 41 %, като видно от приложен към исковата молба погасителен план (на л. 15 – л. 16 от делото) вноските за лихва са ясно обособени във фиксиран размер, определен конкретно за всяка от вноските по кредита (36 на брой). Следователно противно на посоченото в исковата молба размерът на възнаградителна лихва е ясно и точно посочен в договора – и като годишен лихвен процент, и като конкретни отделни вноски. Лихвеният процент е фиксиран, поради което не е било необходимо да се посочват другите компоненти, предвидени в чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК (индекс, информация за начина на промяна на лихвения процент). Освен това (извън включването на услугите „Фаст“ и „Флекси“, които подлежат на отделно разглеждане в настоящия съдебен акт) годишният процент на разходите не надвишава заложения в закона (както е установени и от вещото лице при отговора на въпрос 3 от неоспорената от страните и приета по делото съдебно-счетоводна експертиза – на л. 101 – л. 106 от делото, която се кредитира от съда като обективна, компетентна и безпристрастна).

Крайният извод е, че не се установява противоречие на договора за потребителски кредит със закона – както с посочените в исковата молба разпоредби на чл. 10, ал. 1 ЗПК и чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК, така и с правилата за изчисляване на ГПР, а и на другите разпоредби от ЗПК, поради което първият предявен иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Отхвърлянето на първия иск представлява сбъждане на процесуалното условие за разглеждане на **предявения в условията на евентуалност иск с правно основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД по отношение на споразумение за пакет допълнителни услуги към Договор за потребителски кредит „Стандарт“ № ***** от 07.03.2022г.**

По този иск в доказателствена тежест на ищеца е да докаже, че посочената сделка е сключена, както и твърденията си, че противоречи на закона – чл. 19, ал. 4 от ЗПК.

В случая безспорно става въпрос за договор, сключен с потребител, тъй като дейността на кредитните институции по отпускане на кредити е дефинирана изрично като „финансова услуга“ (§ 13, т. 12 от ДР на ЗЗП), от което следва, че ползващите тази услуга физически лица са потребители по смисъла на общото правило на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП (в този смисъл Определение № 552/12.08.2014г. по ч.гр.д. № 4109/2013г. на II т.о. на ВКС и др.). Наред с това съдът намира, че инкорпорираното в договора споразумение за закупени допълнителни услуги (посоченото, че се определя възнаграждение за услугата „Фаст“ в размер на 1225 лв. и възнаграждение за закупената услуга „Флекси“ в размер на 2275 лв.), предвидено и в чл. 15 от Общите условия към договора и чрез включване на тези възнаграждения в погасителния план, се основава на неравноправни и нищожни клаузи. Съображенията за този извод са следните:

От посочените клаузи е видно, че кредиторът се задължил да предостави на кредитополучателя следните услуги: 1. приоритетно разглеждане и изплащане до 24 часа на сумата по потребителския кредит (услугата „Фаст“); 2. възможност за промяна на погасителния план (отлагане на погасителни вноски, намаляване на определен брой погасителни вноски, смяна на дата на падеж по услугата „Флекси“). В погасителния план са включени 36 вноски от по 266,53 лв. общо за двете услуги. В практиката на ВКС последователно е застъпено разбирането, че съгласно чл. 143 и чл. 146, ал. 1 от ЗЗП нищожна е неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, освен ако клаузата е уговорена индивидуално (Решение № 67 от 12.09.2019г. по търг. дело № 1392/2018г. по описа на I търг. отделение на ВКС и др.). Съобразно константната

практиката на ВКС не са индивидуално уговорени клаузите, които са били изготвени предварително и поради това потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им, особено в случаите на договор при общи условия. В случая става въпрос за клауза от типов договор за кредит, включена в общите условия. В чл. 143, ал. 2 от ЗЗП е предвиден и неизчерпателен списък на неравноправните клаузи. Съгласно чл. 143, ал. 2, т. 19 от ЗЗП неравноправна е и клауза, която не позволява на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора, а в чл. 143, ал. 2, т. 20 от ЗЗП като неравноправни са предвидени клаузи, които поставят други подобни условия. На практика с цитираните клаузи от договора на потребителя се начислява допълнително възнаграждение за предоставяне на услуги, които не е ясно дали ще бъдат използвани от него. Ето защо към момента на сключване на договора за него не е налице възможност да прецени икономическите последици от сключването му. Наред с това предвидените услуги касаят свободата на договаряне, която е дадена на страните, встъпили в облигационни правоотношения, по силата на чл. 9 от ЗЗД. Следователно с посоченото споразумение и договора за потребителски кредит се въвежда необходимост от заплащане на възнаграждение за кредитора за договаряне по определени точки с длъжника, а това от своя страна представлява противоречие на основния правен принцип, заложен в чл. 9 от ЗЗД. Т.е. клаузата за определяне на възнаграждение за предоставяне на пакет от допълнителни услуги е неравноправна и на основание чл. 143, ал. 2, т. 20 от ЗЗП. Възлагането в тежест на потребителя на посоченото възнаграждение противоречи и на разпоредбите на чл. 10а, ал. 2 ЗПК, според която кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. Посочените в споразумението действия, наименовани „услуги“, са свързани именно с управлението и усвояването на кредита, като на потребителя се вменява заплащането на допълнителна такса за евентуалното им реализиране. Ето защо клаузата противоречи и на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК. Не без значение е и съществената прекомерност на посоченото възнаграждение, което е в размер, по-висок от размера на отпусната сума по договора за кредит. Доколкото става въпрос единствено за бъдеща възможност да се използват определени услуги, то определянето на размер на възнаграждение за тези услуги, по-висок от размера на отпуснатия кредит, е прекомерно и несъизмеримо с целта на договора за кредит.

С оглед всичко изложено до тук, съдът достига до краен извод за нищожност поради противоречие със закона – чл. 10а, ал. 2 ЗПК и чл. 143, ал. 2 ЗЗП (неравноправност) на уговорките в договора, касаещи допълнителни услуги – раздел „По поискана и закупена допълнителна услуга“, ведно с клаузите от общите условия към договора за потребителски кредит, с които се определя възнаграждение за закупени допълнителни услуги. В подобна насока е и практиката на въззивната инстанция – Определение № 762 от 26.02.2020г. по в.гр.д. № 633/2020г. по описа на Окръжен съд Бургас.

Посочените по-горе изводи са в унисон и с възприетото в практиката на Съда на Европейския съюз – Решение на съда (четвърти състав) от 23.11.2023г. по дело C-321/22, ECLI:EU:C:2023:911, в насока, че член 3, параграф 1 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори трябва да се тълкува в смисъл, че доколкото проверката на евентуалната неравноправност на клауза, посветена на извънлихвени разходи, от сключен между продавач или доставчик и потребител договор за заем не се изключва по силата на член 4, параграф 2 във връзка с член 8 от тази директива, неравноправността на такава клауза може да се установи поради предвиждането в нея на плащане от потребителя на такси или комисиона в явно непропорционален размер спрямо услугата,

предоставяна като насрещна престация. Съдът намира, че настоящия случай е именно такъв, тъй като са предвидени такси за услуги „Фаст“ и „Флекси“, които са в явно непропорционален размер спрямо услугата, предоставяна като насрещна престация, която услуга представлява единствено евентуална бъдеща възможност.

Отново във връзка с горните изводи следва да се цитира Решение на съда (четвърти състав) от 23.11.2023г. по дело C-321/22, ECLI:EU:C:2023:911, според което член 6, параграф 1 от Директива 93/13, разглеждан във връзка с принципите на ефективност, на пропорционалност и на правна сигурност, трябва да се тълкува в смисъл, че когато клауза съдържа отделима от другите уговорки в договора уговорка, чийто неравноправен характер може да бъде предмет на индивидуализирана проверка и чието премахване би позволило възстановяването на действително равновесие между страните без да се засяга същността на съответния договор, тази разпоредба, разглеждана във връзка с посочените принципи, не означава, че договорът трябва да се обявя за недействителен изцяло. Настоящият случай е именно такъв, тъй като с прогласяването за неравноправна и нищожна на клаузата от договора, касаеща споразумението за допълнителни услуги, се възстановява равновесието между страните по договора и същият може да съществува и без тази клауза – чл. 26, ал. 4 ЗЗД и чл. 146, ал. 5 ЗЗП. Ето защо нищожна е единствено клаузата, касаеща допълнителните услуги, но това не влече нищожност на целия договор за потребителски кредит и следва да бъде уважен единствено евентуалният иск.

По предявените иск по чл. 55, ал. 1, изр. 1 ЗЗД за сумата от 10 лв. – надплатена главница по договора:

В тежест на ищцата е да докаже, че превел сумата от 10 лв. – главница по Договор за потребителски кредит „Стандарт“ № ***** от 07.03.2022г., която сума от 10 лв. надвишава дължимата главница по договора за кредит. В тежест на ответника е да докаже, че е имало основание за получаването на тази сума.

По делото се доказва (заключението на съдебно-счетоводната експертиза), че ищецът е превел главница дори в по-висок размер от 10 лв. Посочената главница обаче е преведена на основание Договор за потребителски кредит „Стандарт“ № ***** от 07.03.2022г. Във връзка с иска за нищожност на този договор съдът вече изложи мотиви (по отношение на първия предявен иск) за липсата на такава нищожност, което предполага, че е налице валидно основание за заплащане на сумата от 10 лв. и предявеният иск по чл. 55, ал. 1, изр. 1 ЗЗД е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По предявените иск по чл. 55, ал. 1, изр. 1 ЗЗД за сумата от 10 лв. – платена по закупения пакет от допълнителни услуги:

В тежест на ищцата е да докаже, че превел сумата от 10 лв. – плащане по закупения пакет допълнителни услуги по Договор за потребителски кредит „Стандарт“ № ***** от 07.03.2022г. Следва да докаже твърденията си, че договорът е нищожен в частта относно пакет допълнителни услуги. В тежест на ответника е да докаже, че е имало основание за получаването на тази сума.

Вече бяха изложени твърдения в насока, че уговорката относно пакет допълнителни услуги е нищожна поради противоречие със закона (същата представлява и неравноправна клауза). В случая е налице нищожност на конкретна клауза от договора – раздел „По поискана и закупена допълнителна услуга“, като видно от основния предмет на договора (за кредит, с уговорено възнаграждение в размер на договорна лихва), съдът намира, че страните биха сключили същия и

без тази клауза. Ето защо по арг. от чл. 34 от ЗЗД ответникът следва да върне на ищеца получените суми на основание тази нищожна клауза, като същите следва да се считат за получени без основание по смисъла на чл. 55, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД. Искът за присъждане на сумата от 779,09 лв. – недължимо платена такса за допълнителни услуги, следва да бъде уважен изцяло (от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, отговор на въпрос 6, се установява, че именно това е сумата внесена от ищеца за погасяване на начислените суми за допълнителни услуги). Ето защо ответникът следва да бъде осъден по реда на чл. 55, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД да заплати посочената сума на ищеца.

По разноските:

От ищеца са осъществени разноски в размер на 950 лв. - заплатено възнаграждение за един адвокат (договор на л. 8 от делото). Налице е известна правна сложност - предявени са 4 отделни иска, вкл. при условията на евентуалност, по които е необходимо да се извърши отделна правна преценка, като по делото са проведени и четири отделни съдебни заседания. Това мотивира съда да приеме (вкл. при съобразяване на Решение на Съда на Европейския съюз (втори състав) от 25.01.2024г., по дело C-438/22, ECLI:EU:C:2024:71), че уговореното възнаграждение за адвокат в размер на 950 лв. не е прекомерно и няма основание да бъде намалявано по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК.

От ответника се претендира юрисконсултско възнаграждение.

По отношение на първите два иска, предявени в условията на евентуалност, следва да се има предвид практиката на ВКС – Определение № 3413 от 08.11.2023г. по ч.гр.д. № 4456/2023г. по описа на IV гр.о. на ВКС, в което е прието, че по о евентуалния иск съдът дължи разглеждане и произнасяне с решението си, само ако се сбъдне процесуалното условие, при което той е предявен – отхвърляне на главния иск. В тези случаи произнасянето по претенциите за разноските зависи от изхода на спора по евентуалния иск – ако той бъде уважен, право на разноски отново има само ищецът, съгласно чл. 78, ал. 1 от ГПК. Настоящият случай е именно такъв, поради което ответникът няма право на разноски във връзка с исковете за нищожност.

По отношение на исковете по чл. 55, ал. 1, изр. 1 ЗЗД, следва да се има предвид отговорът на въпрос 5 в Решение на съда (четвърти състав) от 16.07.2020г. по съединени дела C-224/19 и C-259/19, ECLI:EU:C:2020:578, а именно: член 6, параграф 1 и член 7, параграф 1 от Директива 93/13, както и принципът на ефективност трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба, която позволява част от процесуалните разноски да се възлагат върху потребителя в зависимост от размера на недължимо платените суми, които са му били върнати вследствие на установяването на нищожност на договорна клауза поради неравноправния □ характер, като се има предвид, че подобна правна уредба създава съществена пречка, която може да възпре потребителя да упражни предоставеното от Директива 93/13 право на ефективен съдебен контрол върху евентуално неравноправния характер на договорни клаузи. Т.е. и по тези искове не се дължат разноски от ищеца на ответника, тъй като се установяват конкретни клаузи от договора, които са неравноправни и не засягат претенцията за връщане на сумата от 10 лв., която е неоснователна, но това (съобразно практиката на СЕС) не установява право на присъждане на разноски в полза на ответника и не се отразява на претенцията на ищеца за разноски.

Крайният извод е, че в полза на ищеца следва да се присъдят разноски в цялост – в размер на 950 лв., а на ответника не се дължат разноски.

С оглед разпоредбата на чл. 78, ал. 6 ГПК и тъй като ищецът е освободен от заплащането на

такси и разноски – с Определение № 822 от 12.07.2023г., постановено по делото, ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на Районен съд Несебър сумата от 500 лв. – платено възнаграждение за вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза (сумата от 400 лв. – възнаграждение за вещото лице по съдебно-техническата експертиза не следва да се присъжда тъй като касае отхвърления иск за нищожност на целия договор), както и държавна такса върху уважените искове – в размер на 50 лв. за иска по чл. 55, ал. 1, изр. 1 ЗЗД и в размер на 140 лв. – за иска по чл. 26, ал. 1 ЗЗД (върху цената на споразумението за допълнителни услуги).

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск с правно основание чл. 26, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД от А. А. Р., ЕГН *****, с настоящ адрес в гр. Несебър, ул. „*****“ *****, срещу „*****“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, за обявяване на нищожен поради противоречие със закона на целия Договор за потребителски кредит „Стандарт“ № ***** от 07.03.2022г., сключен между А. А. Р. и „*****“ ЕООД.

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНИИ по предявения иск с правно основание чл. 26, ал. 1 предл. 1 от ЗЗД от А. А. Р., ЕГН *****, с настоящ адрес в гр. Несебър, ул. „*****“ *****, срещу „*****“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, клаузите от Договор за потребителски кредит „Стандарт“ № ***** от 07.03.2022г. в раздел VI – „По поискана и закупена допълнителна услуга“, касаещи закупуването на допълнителна услуга „Фаст“ срещу възнаграждение от 1225 лв. и закупуването на допълнителна услуга „Флекси“ срещу възнаграждение от 2275 лв. – поради противоречие със закона.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД от А. А. Р., ЕГН *****, с настоящ адрес в гр. Несебър, ул. „*****“ *****, срещу „*****“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, за присъждане на сумата от 10 лв. – надплатена главница по Договор за потребителски кредит „Стандарт“ № ***** от 07.03.2022г.

ОСЪЖДА на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД „*****“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, да заплати на А. А. Р., ЕГН *****, с настоящ адрес в гр. Несебър, ул. „*****“ *****, **сумата от 779,09 лв.** – платена по закупен пакет от допълнителни услуги - при липса на основание – нищожни клаузи от Договор за потребителски кредит „Стандарт“ № ***** от 07.03.2022г. в раздел VI – „По поискана и закупена допълнителна услуга“, касаещи закупуването на допълнителна услуга „Фаст“ срещу възнаграждение от 1225 лв. и закупуването на допълнителна услуга „Флекси“ срещу възнаграждение от 2275 лв.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК „*****“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, да заплати на А. А. Р., ЕГН *****, с настоящ адрес в гр. *****, **сумата от 950 лв.**, представляваща направени по делото разноски - възнаграждение за един адвокат.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК „*****“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по

сметка на Районен съд Несебър **сумата от 690 лв.**, представляваща сбор от такси и разноси по искове, решени в полза на освободено от държавни такси и разноси лице, от които 500 лв. – възнаграждение за вещо лице по съдебно-счетоводна експертиза, 140 лв. – държавна такса върху уважения иск по чл. 26, ал. 1 предл. 1 от ЗЗД и 50 лв. държавна такса върху уважения иск по чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД.

Решението може да бъде обжалвано пред Бургаски окръжен съд в двуседмичен срок от връчване на препис.

Съдия при Районен съд – Несебър: _____